

Geen tranen voor jou

Geen tranen voor jou

Nicky Michiels

2017

Beefcake Publishing

Als je het aan Marie zou vragen, zou ze je vertellen dat ze niets waard was. Ze haatte zichzelf en daardoor eveneens alles om zich heen. Liever had ze nooit bestaan. Ze dacht iemand gevonden te hebben die haar begreep, iemand die haar beste vriend wilde zijn. De waarheid was echter het omgekeerde. Alex was een man die goed wist hoe je een meisje van tien jaar ‘gehoord’ kon doen voelen. En later, als de tijd er rijp voor was, zou hij toeslaan als een slang die zijn prooi grijpt.

Dit is een verhaal over jarenlang misbruik door een man over wie Marie nog lange tijd nachtmerries zou hebben. Een verhaal over een kinderleven vol pijn en verdriet waaruit een jonge, strijdlustige vrouw opgroeide.

Inleiding

Voor jou, beste lezer, ligt een verhaal over jarenlang misbruik. Maar ook een verhaal over hoop. Dit verhaal wil ik met jou delen, net omdat het niet eenvoudig is om het te vertellen. Op deze manier wil ik voor mezelf en anderen een taboe doorbreken. Hiervoor geef ik je een kijk in het diepste van mijn ziel. Wie weet heb jij wel een soortgelijke ervaring doorstaan als ik en weet je even niet meer hoe je verder moet. Ik laat je daarom alvast weten wat je kunt vinden op het einde van mijn boek, namelijk tips over hoe je een strijd kan overwinnen die enkele jaren van je leven in beslag zal nemen. Want een dergelijke strijd moet je leveren wanneer je een rechtszaak opstart tegen iemand die een deel van je ziel meenam, een deel dat je nooit nog terug zal krijgen.

Hoe het allemaal begon

Hun nieuwe thuis lag deze keer verstopt achter een groene heuvel. Een kronkelpad en een doodlopende straat brachten de auto tot aan het grote betonnen gebouw. Vader en zus leken overtuigd, maar Marie en moeder vonden het maar niets.

Papa had het huis op café gekocht. Toen hij thuiskwam, liet hij fier een bierviltje zien waarop stond geschreven dat hij de nieuwe eigenaar was van het pand.

De dronken man die het verkocht had bleek zich hier de dag erna niets meer over te herinneren, maar: verkocht is verkocht. Zelfs al staat de overeenkomst op een kaartje waar bier op gemorst is. Er zat dus niets anders op voor moederkloek en kinderen om die haan van een man te volgen naar hun nieuwe bestemming. Tot grote spijt van mama en Marie, omdat het huis dat ze achterlieten echt een fijne thuis was geworden.

Dit huis, hoe vreemd het ook mocht klinken, straalde niet datzelfde warme gevoel uit. Het leek eerder alsof er iets gemeens boven het huis hing. Maar papa wilde er niets over horen en daar stonden ze dan. Voor een gigantische bunker, zonder tuin om in te spelen. Al moest Marie toegeven dat het huis een prachtig uitzicht bood over de omliggende vallei. Voor hen lagen grote weiden, waar je nu en dan een hert kon spotten of een verdwaalde, uitgezette fazant die even tam als een kip langs je waggelde.

Toch woonde Marie er niet echt graag, al weerhield dat haar er niet van haar dagdagelijkse leventje weer op te nemen, zo dacht ze. Of wel?

“Maar papa, ik wil niet vroeger naar huis komen, omdat zij meegaat!”

Marie zat zwijgend te ze wachten tot haar zus gedaan had met klagen. Mia mocht al langer alleen uitgaan, ze was dan ook al vijftien, vijf jaar ouder dan Marie.

Marie beschouwde haar zus als het slimste, beste en mooiste meisje dat ze kende. En bovendien populair, echt populair. Zelfs zo populair dat ze, bijgestaan door haar vrienden, Marie al eens gepest had. Wat Marie niet wist was dat haar zus eigenlijk vooral een verlegen en onzeker meisje was dat zichzelf een houding probeerde aan te meten.

Marie beseftte ergens wel dat haar zus het zelf niet per se slecht bedoelde, maar optrok met de verkeerde mensen.

Vrienden die als een slecht duiveltje op haar schouder iedere dag last veroorzaakten. Toch dacht ze dat een deel van Mia's eigen persoonlijkheid eveneens aansloot bij dat soort gedrag. Ook had haar zus alles mee: ze droeg de coolste kleren, had een vriendje aan elke vinger als ze dit wenste en hoefde niet te studeren om 90% op haar rapport te behalen.

Terwijl Marie er amper in slaagde om voor de ‘belangrijkste vakken’ een voldoende te halen. Op verschillende vlakken beschouwde Marie zichzelf als een ander soort persoon dan haar zus.

Mia had een poster van The Backstreet Boys op haar kamer hangen. Je weet wel, die jongensband die jammerende liefdesliedjes zingt en tegelijkertijd een aantal ingestudeerde pasjes uitvoert op het podium.

Niet echt de muzieksmaak van Marie. Zij hield meer van de muziek waar haar ouders naar luisterden: Lynyrd Skynyrd, AC/DC en Shania Twain. Geweldig! Die laatste had ze leren

kennen tijdens de cursus line dance, die ze volgde samen met mama en Mia.

Mia had ook een beste vriendin - haar zogenaamde bff – met wie ze constant afsprak, Lina.

De twee waren een plaatje om naar te kijken. Beiden hadden ze lang, donkerblond haar, bij Mia gecombineerd met rosse sproeten, bij Lina met prachtige, diepe ogen. Allebei een tener figuur, waar jongens wel voor van hun fiets konden vallen, dacht Marie.

Haar zus en Lina wilden vanavond iets nieuws uitproberen: karaoke. Mia had er de ideale stem voor, ze oefende vaak alleen in haar kamer met de deur en het raam gesloten. Dan plugde ze een goedkope micro in de cassetterecorder en nam ze haar stem op over een liedje dat op de achtergrond speelde.

Ze mocht zelfs op zangles van mama en papa.

Marie was jaloers, waarom mocht zij niet op zangles?

Haar papa legde haar uit dat Mia gewoon beter was in zingen en misschien wel ‘iets kon doen’ met die stem van haar.

Misschien, als Marie stiekem hard genoeg oefende, dan zou zij op een dag ook wel zo goed kunnen zingen als haar zus, zo hoopte ze. Deze avond zou ze alvast de kans krijgen om te oefenen. Papa en mama wilden eens een avondje met hun tweeën doorbrengen en dat wilde zeggen dat iemand de last van Marie op zich moest nemen. Mia stond er niet om te springen, zij en Marie hadden niet veel met elkaar gemeen.

Maar niets kon het besluit van papa nog veranderen en dus zou Marie meegaan naar de karaoke.

Zelf vond ze dit uiteraard helemaal niet erg.

Ze was misschien niet zo goed in zingen als Mia, maar ach, ze was toch in niets beter dan haar zus. Dat vond papa ook. Mama

vast niet. Anderzijds, Marie wist niet echt wat haar moeder erover dacht.

Op haar kamer koos ze alvast wat ze die avond zou aantrekken. Opnieuw die jeans met een los T-shirt en een verlebberde trui?

Het T-shirt had ze nog van papa gekregen toen hij terugkwam van een buitenlandse rit met zijn vrachtwagen. Het was een breed, zwart shirt met in het midden twee steigerende paarden.

Met z'n allen namen ze plaats in de auto van Alex en Cecile, de nicht van Lina. Alex zat een praatje te maken met Joris, het knappe broertje van Lina, die ondertussen op de achterbank opschoof om plaats te maken voor het nieuwe gezelschap. Joris was zeker niet van de grootste, zelfs Marie stak al een hoofd boven hem uit. Hij droeg een overhemd dat eruitzag als van Ralph Lauren.

Zo chic, dacht Marie.

Met hun zessen trokken ze eropuit, met in Maries achterhoofd de laatste raad van haar vader om zeker voor middernacht weer thuis te zijn.

Toen ze op hun bestemming aankwamen, bleek het er erg druk. De oude voorgevel bood, met zijn typische ijzerzandstenen uiterlijk, een groot contrast met de binnenkant van het gebouw. De toegangsdeur kwam uit op een lange gang met links aan het raam een grote hoektafel. Daarnaast volgde aan diezelfde kant een brede, lange bar die tot ruim in de helft van de zaal liep.

Rechts bevonden zich gebundelde hoektafels met ingebouwde banken en een bordeaux, met ruitjes bevelkte bekleding als uit de jaren 60.

En daar, helemaal op het einde, bevond zich datgene waar het allemaal om te doen was: het podium.

De kleine dansvloer, verlicht door discolampen en stralen neonlicht, was omringd met krukken die allemaal naar het

podium gedraaid stonden. Voor en langs het met tapijt beklede podium bevonden zich verschillende spiegels, zodat je te allen tijde wist dat je er prima uitzag, terwijl iedereen je in de gaten hield vanaf het moment dat je die stok met de micro zou vastgrijpen. De zogenaamde ‘Rena’, vernoemd naar de uitbaatster van de zaak. Deze kokette bazin kende Alex en Cecile als vaste klanten en zag ze dan ook graag binnenkomen. Alex was steeds een van de sterren van de avond. In een karaoketent zijn er dikwijls meer mensen aanwezig die vals zingen dan toonvast. Wanneer iemand enkele zuiverdere noten kan bijdragen aan de avond, is die persoon meer dan welkom.

Marie merkte dat allerlei soorten mensen zich naar de karaoke begaven, wat ze erg fijn vond. Enkel en alleen met het kijken naar de anderen was haar avond al gevuld: zoveel variëteit aan persoonlijkheden in dezelfde ruimte.

Alex stapte plots op Rena toe, met zijn Elvis-kapsel, geparfumeerde borst en meest brede glimlach in de aanslag.

“Wat zie je er weer prachtig uit vanavond, Rena.” Zijn lichaamshouding straalde zelfzekerheid en trots uit.

Rena die zo nu en dan wel hield van een vleidend complimentje, nam zijn woorden tevreden in ontvangst, met als prijs voor de vleier een dikke bees op zijn kaak.

“Heb je er weer zin in, Alex? De zaal moet nog vollopen. Jullie hebben een ideaal tijdstip gekozen om wat poeier in deze tent te blazen!”

Alex haalde wederom zijn mooiste tandpastaglimlach tevoorschijn.

“Rena, voor jou wil ik gerust wat poeier blazen.”

“Oh Alex, jij snoeper.”

Cecile stond ondertussen in het rond te kijken wie er allemaal aanwezig was deze avond.

Zou zij vandaag een liedje durven wagen?

Misschien wilde Alex wel een nummer met haar zingen, dat van Meat Loaf brachten ze goed samen.

Alex nam initiatief om hun vaste tafel in beslag te nemen en de geplastificeerde map, zo dik als de Bijbel maar dan in A4-formaat, deed gretig de ronde.

Alleen Joris paste liever bij het idee wat noten uit te schreeuwen op dat podium verderop.

In het zangboek vond iedereen wel een passend nummer. De Nederlandstalige nummertjes waren over het algemeen het meest in trek: iedereen die hier af en toe kwam, had wel eens ‘Een vrijgezel die gaat pas slapen...’ of ‘De meeste dromen zijn bedrog’ door de micro horen schreeuwen.

Het duurde niet lang of Mia had samen met Lina reeds een meidenversie van ‘Fame’ gebracht, zonder de bijhorende danspasjes weliswaar.

Daarna stond Alex klaar om zijn versie van ‘In the Ghetto’ te zingen, met toevoeging van een uitgebalanceerde namaakstem van Elvis himself.

Marie bracht een katachtige versie van Bette Midlers ‘The Rose’, een populaire keuze bij mensen die niet zo goed kunnen zingen. Iets waarvan Marie eveneens het levend bewijs leverde. De afsluiter van de avond was voor Marie en haar zus: het nummer ‘What a Feeling’ uit de film *Flashdance*.

Voor de twee zusjes, die de film meermaals bekeken hadden, ging een meisjesdroom in vervulling en het enthousiasme droop er dan ook af.

Dit was nu eens een van die momenten waarop Marie en Mia perfect met elkaar overweg leken te kunnen.

Ze voelden zich echt als twee zussen die avond en de uren vlogen dan ook voorbij.

Maar toen was het einde aangebroken en iemand diende Marie naar huis te brengen.

“Geen probleem”, bood Alex vriendelijk aan, “dat doe ik wel.” Samen stapten ze de buitenlucht in, weg van het gezang en de felle lichten, en staken het met kasseien overdekte plein over, waar enkel de dorpspomp een schrale verlichting bood. Iets verder stond zijn wagen langs de kant van de straat, geparkeerd onder een van de stadsbomen. Alex keek naar Marie terwijl ze om de auto heen wandelde. Hij had haar al langer in het oog die avond. “Hoe gaat het met je? Je lijkt zo triest.” Ze keek naar hem op, stapte de auto in en sloot de deur. “Het gaat best. Waarom?” antwoordde ze toen. Alex boog zich naar haar toe, haar blik vasthoudend. Zijn lichaamshouding veranderde hierbij lichtjes en hij plaatste zijn hand op haar been. “Je hebt het niet makkelijk hè... Heb je nog steeds ruzie thuis?” Marie haalde haar schouders op. “Ze snappen er gewoon niets van, Alex. Ik werd boos op papa, omdat hij tegen mama had gezegd dat ze te dik was. Ik zei dat hij eerst eens naar zichzelf moest kijken. Want weet je, hij is net een bierton op stelten. Toen werd hij boos en mama ook. Ik probeerde haar enkel te verdedigen. Ik snap er gewoon niets meer van. Ik zie hem graag hoor, maar hij kan soms zo gemeen zijn.” Alex luisterde aandachtig en bevestigde her en der met een knikje. “Als je het soms beu bent thuis, je weet dat je altijd bij Cecile en mij terecht kan. We hebben zelfs een logeerkamer dus je kunt blijven slapen. Je moet er nu en dan eens tussenuit kunnen. En met je zus? Hoe vlot dat?” Opnieuw haalde Marie de schouders op en tranen welden op in haar ooghoeken.

“Je mag best huilen als je dat wilt. Je hoeft je niet te schamen. Niemand begrijpt je, ook al ben je zoveel slimmer dan iedereen denkt.”

Overstuur gebracht door de schijnbare waarheid achter Alex' woorden, liet Marie haar tranen nu werkelijk stromen.

Wat wist hij over haar?

Wat kon hem dit alles schelen?

Kon hij zo goed aan haar merken dat ze er eigenlijk niet meer bij wilde zijn, op deze stomme wereldbol?

Het kon haar allemaal gestolen worden.

Weken, maanden, jaren dacht ze ondertussen al na over hoe het zou zijn als ze ophield te bestaan.

Welk verschil zou het gemaakt hebben als zij nooit had bestaan?

Zelfmoordgedachten speelden in haar hoofd, enkel de manier waarop leek haar moeilijk uit te kiezen.

Pillen waren misschien een optie.

Proper, maar misschien niet snel genoeg.

De polsen doorsnijden vond ze maar niets en van naalden raakte ze in paniek.

Ergens afspringen?

Nee, ze was gewoon te laf om er een einde aan te maken.

Toch was ze het eveneens beu om iedere dag op te staan en te moeten doen alsof er niets aan de hand was.

Ze voelde zich dom, lelijk en ongewenst en alles en iedereen rondom haar bevestigde dat enkel.

Zoals haar vader, die nooit eens met trots haar rapport bekeek maar altijd wel kritiek had op die ene onvoldoende en haar gebrek aan inzicht.

Hij gaf haar het gevoel dat ze hem als dochter ten schande maakte, omdat ze niet intelligenter was. Hij kon niet met haar

naar een schoolfeest gaan, dan zou immers iedereen zien dat dat domme, eenzame kind zijn dochter was.

Wanneer hij haar bijles trachtte te geven, had het meer weg van een cursus zelfbeheersing. Op een keer was hij zelfs aan het schreeuwen hoe dom ze wel was, gewoon omdat ze die moeilijke rekensommen van juffrouw Els niet kon oplossen.

Van zijn uitleg hierbij begreep ze nog veel minder.

Van zulke momentopnames was een eindeloos aantal voor altijd in haar geheugen gegrift.

En wat was de reactie van mama, zou je je dan kunnen afvragen?

Marie vroeg zich dit zelf ook vaak af. Soms kwam mama tussenbeide en nam ze het op voor Marie, maar op de een of andere manier draaide dit altijd uit op een nog ergere ruzie. De ruzies leken altijd over Marie te gaan.

Op een bepaald moment stopte mama met tussenkomen.

Maries moeder was een grote, lieve medicijnvrouw die goed voor haar opperhoofd zorgde. Een eufemistische manier om te zeggen dat ze nogal een deurmat was.

Mama wilde gewoon wat het beste was voor iedereen.

Papa zei wat het beste was voor iedereen.

In het begin waren ze het niet altijd eens over wat het beste was, bijvoorbeeld voor Marie.

Maar na een aantal jaren verdwenen de discussies en vormden ze samen een sterk front.

Marie ervoer dit als een eerste klas dictatuur.

En haar zus? Ook bij haar kon Marie niet terecht.

Op de weinige momenten waarop Mia niet te veel last had van zelfmedelijden – het ‘oh wee mij’-syndroom – dan stond ze wel de aandacht te eisen met haar nieuwe tatoeage of piercing. Het scheen Marie soms alsof Mia in een andere wereld opgegroeid was of op z'n minst uit een ander gezin kwam.

Marie wist natuurlijk wel dat Mia de lieveling was van papa, toch begreep ze niet dat zijzelf de enige leek te zijn die zich zo enorm slecht voelde binnen het gezin.

Ze vond vaak dat haar ouders het best bij één kind hadden kunnen houden, dat zou veel goedkoper zijn geweest. Marie wist zeker van dat papa dit een goed argument zou vinden.

Bij Alex in de auto biechtte Marie al deze gevoelens en gedachten op.

Ja, hij gaf haar gelijk. Eindelijk kreeg ze van iemand het begrip waarnaar ze zo had verlangd.

Het deed deugd om eens van iemand anders te horen dat haar gevoelens gegrond waren.

Ondertussen was Alex diep in gedachten verzonken geraakt. Dit zou voor hem wel eens gunstig uit kunnen draaien. Dit meisje leek hem perfect.

Ze was weliswaar niet het eerste knappe, jonge meisje dat hij tegengekomen was.

Hij had zijn pleziertjes met hen gehad.

Maar eigenlijk verlangde hij binnen te dringen in het diepste puntje van iemands ziel.

Iets gaf hem het gevoel dat dat bij dit meisje wel eens zou kunnen lukken. Ze had een blik in haar ogen die haar voorgangsters niet hadden.

Allerlei ideeën die hij nog kon uitwerken kwamen reeds in hem op. De vele ontdekkingen die nog konden plaatsvinden, de mogelijkheden waren eindeloos.

Misschien kon Marie volgende maand al meegaan met hem, Cecile, Lina en Joris naar Center Parcs.

Dat zou Joris ook best leuk vinden.

Ze zou eens een weekendje kunnen blijven slapen; Cecile moest vaak werken in het weekend.

De adrenaline pompte door zijn lichaam en zijn verlangens wonnen het van zijn verstand.

Hij draaide zijn hoofd subtiel dichterbij Marie toe en plots, uit het niets, was er een kus.

Geen kus die je in de kleuterklas geeft, nee.

De volwaardige tongkus die een tienermeisje gewoonlijk hoort te ontdekken wanneer ze haar eerste vriendje heeft.

Verstrooid en van Alex wegleunend richting autodeur, vroeg Marie zich af wat er net gebeurd was.

Ze keek hem aan en er viel een stilte tussen hen.

Geen gesnik meer.

“Dit is nooit gebeurd,” zei Alex, terwijl hij Marie met een dwaze, schaapachtige blik aangaapte.

“Ik wilde je troosten en van het ene moment op het andere wilde ik je kussen. Je zult het toch tegen niemand vertellen, hè? Dit mag nooit meer gebeuren! Het is fout! Jij bent nog maar een kind. Je vertrouwt me, toch?”

Marie glimlachte nerveus en zei dat het oké was. Daarna vroeg ze of ze naar huis konden rijden, ze mocht niet te laat thuiskomen.

Alsof dit het laatste was dat gezegd diende te worden, werd de auto gestart en weg reden ze.

Oef, dacht Alex.

Aangekomen bij Marie thuis werd er nog kort gedag gezegd. Er was niets gebeurd. Toch?

Zenuwachtig opende Marie de voordeur.

Niemand thuis, zo merkte ze opgelucht.

Haar ouders zouden vast nog ergens op café zitten.

Mia bleef bij Lina slapen, dus ze had het huis voor zich alleen.

Geen probleem, dat was niet de eerste keer voor deze tienjarige griet.

Duiven zaten te koeren op het dak. Zachte lichtstralen verlichtten de kleine vensterbank van Maries kamer.

Links en rechts lagen wat kleren verspreid doorheen de ruimte, tussen haar favoriete boeken en nummers van het tijdschrift *Zonneland*. De kamer werd verder opgefleurd door galopperende paarden op het behangpapier.

Marie lag in foetushouding in bed, haar enige en allerliefste teddybeer in de armen geklemd.

Je zag nog net een plukje van haar haren boven de lakens uitkomen.

Traag rekte ze zich uit en maakte aanstalten om uit bed te stappen. Het leek erg stil beneden. Was ze nog steeds alleen thuis of sliepen haar ouders hun roes uit?

Ze stond op en daalde de trap af, smeerde zoals altijd eerst een boterham in de keuken en nestelde zich toen knus in de zetel voor de tv.

Plots was het al middag. Ze warmde voor zichzelf een blik balletjes in tomatensaus op, zo'n blik van bij Aldi.

Ze vulde haar maaltijd nog aan met twee paar witte boterhammen. Njam, njam.

Toen werd het avond en nog steeds geen teken van leven, afgezien van het briefje dat ze die middag op tafel had gevonden: 'We zijn zo terug, liefs mama', ondertekend met drie kussen.

Marie besloot haar ouders op te bellen en nam de telefoon. Het was mama die opnam.

"Waar zijn jullie? Is alles in orde?"

Haar moeder stelde haar meteen gerust:

"Alles is in orde, Marie. Je papa wil nog niet naar huis."

Op de achtergrond hoorde Marie luide muziek en wartaal.

"We zijn ten laatste binnen een uurtje weer thuis."

Eén uurtje werd er twee, en twee werden er nog meer. Marie bedacht dat ze beter zelf iets te eten klaarmaakte: fish sticks in de pan met wat groentjes uit de koelkast en een aantal witte boterhammen.

Er was nog een leuke film op tv.

Daarna besloot ze te gaan slapen, het was al laat genoeg.

Mia zat waarschijnlijk nog steeds bij Lina, dacht ze.

Ze zou vast naar mama gebeld hebben om te vragen of het oké was dat ze er langer bleef.

Het werd alweer licht toen haar ouders de auto voor het huis parkeerden.

Papa zag Manuël, de huurder van het tweede gedeelte van hun huis, richting het terras wandelen.

“Hé Manuël, waar blijft mijn huur? Je bent al drie maanden te laat!”

Manuël antwoordde dat de kosten voor de huur zeker nog een maand op zich zouden laten wachten en dat papa er niet moeilijk over moest doen, hem eruit zetten kon hij toch niet zonder officieel huurcontract.

Veel meer had papa niet nodig: al wankelend zette hij de achtervolging in.

“Ik wil mijn huur! Jij stuk vuil en je gaat mij niet wijsmaken dat je zelfs geen vijf euro op zak hebt.”

Manuël liep naar boven en sloot snel de deur achter zich.

“Godverdomme! Ben je een te grote schijter om naar buiten te durven komen?! Doe die deur open of ik beuk 'm godverdomme in! Ik maak u kapot!”

Maar Manuël hield de deur gesloten, hij beseftte namelijk maar al te goed dat hij Maries vader op stang had gejaagd. Iedereen wist dat als je ruzie met papa maakte dit steeds uitdraaide op

geroep en getier. En nu en dan zelfs een telefoontje naar de politie.

Er volgde een hevig gekletter toen papa plots de ruit van de voordeur aan diggelen sloeg. Geen geheel geslaagde onderneming, want zijn hand bloedde er erg door.

Zijn voetstappen donderden luid richting de living van hun kant van het huis. De furie, vermengd met de alcohol, maakte dat hij niets voelde van zijn opengescheurde hand en dus ook niet te stoppen was.

Klets! Bang! Doef!

“Nee Frans, nee!”

Het was de stem van mama die Marie galmend over de trap tegemoet kwam.

Bang kroop ze verder onder haar lakens met haar gsm in de handen geklemd. Ze belde het nummer van haar zus.

Er nam niemand op.

Paniekerig sprak ze in stukken en beetjes iets in op het antwoordapparaat en legde weer in.

Ze ging in een hoekje van haar kamer zitten, maakte zich zo klein mogelijk en vroeg zich af wat er beneden gaande was.

Had hij mama pijn gedaan?

Opeens doordrongen van het triestige gevoel dat haar moeder pijn had, begon Marie te schreeuwen tot haar keel het bijna begaf: “MAMAAAAAAA!”

Een vriendin van haar moeder opende stilletjes de deur van Maries kamer. “Marie?”

Marie kwam uit haar schuilplaats gekropen en viel in de armen van Freya.

“Alles is in orde, niets aan de hand,” suste ze haar.

Opeens kwam ook mama de kamer binnen. Ze had niets.

Met z'n allen gingen ze richting woonkamer.

Daar lagen kapotte borden en glazen verspreid over gans de vloer, tafel en stoelen, onder het bloed. Het leek net een scène uit een van die oude zwart-wit horrorfilms.

In de verte kon Marie nog net aanschouwen hoe twee vrienden van haar vader hem naar buiten begeleidden als een woest dier. Het kostte hen veel moeite hem in bedwang te houden.

Het leek wel alsof papa met twee grote zakken aardappelen in het rond zwierde. Alleen waren dit geen aardappelzakken, maar volwassen mannen. Tevens gespierde mannen.

De politie was al onderweg geweest, gelukkig had een vriend van papa hen nog net op tijd kunnen afblazen. Hoe die dat voor elkaar had gekregen, wist Marie niet.

De rest van die dag werd er nog weinig gesproken.

Het leek het beste te zijn te doen alsof er niets gebeurd was. Zo erg was het allemaal toch niet geweest?

Het was gewoon de schuld van de buurman, die had zich gedeisd moeten houden.

Kijk nu toch eens hoe die hand eruitziet...

En dan was er nog dat kapotte raam in de voordeur, maar daar zal hij verdikke toch zelf voor opdraaien.

“Eten is gereed!” Iedereen nam plaats aan tafel en schepte een deel van de maaltijd op.

Mia wist totaal niet wat er gebeurd was en ach, het was nu toch al voorbij.

Na het eten verspreidde ieder zich naar zijn eigen tv. Mia en Marie hadden elk een tv en videorecorder gekocht van hun spaarcenten.

Zo kon iedereen te allen tijde kijken wat hij of zij wilde.

Op dit moment wilde Marie echter vooral niets liever dan naar haar slaapkamer verdwijnen.

Slaapwel mama... en papa.